

års bopæl her i landet for, at erhvervelse af indfødsret kan finde sted — at der finder en tilsvarende nedsettelse sted af det tidsrum, hvori bopæl i andet nordisk land kan ligestilles med bopæl her i landet, idet der foreslås en nedsettelse fra 12 til 5 år.

Ad § 10 A, 4. stk.

Som anført foran til nr. 2 fortæber som hovedregel den, der er født i udlandet og forblevet bosat der, sin danske indfødsret ved det fyldte 22. år i medfør af indfødsretslovens § 8, stk. 1. Ifølge denne bestemmelse vil også personer, der er født i andet nordisk land og stedse har haft bopæl i et sådant land, miste den danske indfødsret ved det fyldte 22. år. Personer, som på denne måde er blevet statsløse, kan ikke erhverve opholdslandets statsborgerret ved at afgive erklæring i henhold til § 10 B, men kun ved naturalisation; de kan heller ikke efter at have taget bopæl i det nordiske land, hvori de oprindeligt havde statsborgerret, generhverve dette lands statsborgerret ved erklæring efter § 10 C.

De sagkyndige har derfor i betænkningen, jfr. side 16, givet udtryk for, at der også på dette område bør tages hensyn til det nære fællesskab mellem de nordiske lande, således at 7 års bopæl i et andet nordisk land ved anvendelsen af § 8 ligestilles med bopæl i Danmark, alt under forudsætning af, at der indgås aftale herom med vedkommende nordiske land.

Efter forslaget vil en person, der er født uden for Danmark, og som i mindst 7 år har boet i andet nordisk land, ikke kunne forfele indfødsretten i medfør af § 8, stk. 1, ved det fyldte 22. år, uanset om han på dette tidspunkt har bopæl i et nordisk land eller andetsteds.

Til nr. 4. (§ 10 B).

Den gældende bestemmelse i § 10 B giver nordiske statsborgere i alderen mellem 21 og 60 år adgang til

at erhverve indfødsret ved erklæring, når de har boet her i landet i de sidste 10 år. Denne fortrinsstilling for nordiske statsborgere har man fundet det naturligt at udbygge i overensstemmelse med Nordisk Råds rekommandation nr. 12/1960 og de sagkyndiges betænkning, jfr. side 14-16.

Aldersbetingelsen foreslås ændret, således at den nedre aldersgrænse sænkes til 18 år, ved hvilken alder statsborgerretslovene i Danmark, Norge og Sverige tillægger børn en selvstændig stilling i forhold til deres forældre. Den øvre aldersgrænse foreslås ophævet. Herved bemærkes, at personer over 50-års alderen næppe i større tal skifter opholdsland og næppe uden i forvejen at have nogen tilknytning til det land, hvori de tager bopæl, samt at nordiske statsborgere i henhold til den nordiske konvention om social tryghed i forvejen har adgang til forskellige sociale ydelser efter blot 5 års bopæl her.

Det hidtidige krav om bopæl her i landet i 10 år foreslås nedsat til 7 år som anbefalet i betænkningen som en konsekvens af, at opholdsfristen ved naturalisation nedsættes til 3 år. Den omstændighed, at bestemmelsen hjemler en egentlig ret til at opnå dansk indfødsret, når betingelserne er opfyldt, taler for at opretholde et krav, om forholdsvis længere ophold her end ved naturalisation, hvor der er mulighed for at undergive den enkelte sag en egentlig prøvelse.

Til § 2.

Der henvises til de foran under „Almindelige bemærkninger“ givne oplysninger, hvorefter Finland har gennemført tilsvarende lovændringer med ikrafttræden den 1. juli 1968, og Norge og Sverige er rede til at gøre dette med ikrafttræden den 1. januar 1969; det bemærkes herved, at det vil være ønskeligt — ligesom ved statsborgerretslovene i 1950 — at der i videst muligt omfang bliver en fælles ikrafttrædelsesdato for ændringerne i de nordiske statsborgerretslove.